

“UNA LLUM EN L’OBSCURITAT: LA DANA, EL ROBOT I JO”

CONCURS LITERARI DEL CONSELL VALENCIÀ DE CULTURA

AUTORA: LAURA ALBUIXECH CUENCA

3r ESO

COL·LEGI LA CONCEPCIÓN D’ONTINYENT

PART I: LA DANA

Hola, sóc Laia.

Sóc una xiqueta graciososa, m'agrada dibuixar i eixir amb els amics. Tinc catorze anys i visc a Catarroja junt a mon pare i mare.

El 29 d'octubre mentre mare feia la paella de casa i mon pare treballava vaig eixir per anar a classe de dibuix.

Era un dia tranquil malgrat, que el cel estava obscur vaig ocultir a classe i no li vaig donar importància. En eixir al carrer vaig veure que estava plent. Els meus pares em van dir que anara a casa perquè estava començant a ploure molt. Jo, sense donar-li importància els vaig dir que anava un moment a Mercadona i que de seguida tornava. Quan estava quasi en Mercadona vaig escoltar uns crits esquingadors que demanaven ajuda també vaig escoltar a una dona que em va dir: "nena agarrat don puques, tens una cruada darrere." Jo, sense saber com reaccionar em vaig girar i en un obrir i tancar d'ulls l'aiqua em va arastar. Jo estava agustada i preocupada pels meus pares però, el que realment em donava por era no poder veure la llum al sandemà. Arrastrada per l'aiqua, escoltava els crits de la gent i observava com em tiraven cordes per que poguera muntar però, la corrent de l'aiqua era tan forta que no em permetia muntar.

Després d'uns llargs minuts vaig veure a un home eixir del seu portai, va nadar cap a mí i em va agarrar. Amb molta força i valentia va aconseguir portar-me dins.

Em va oferir, aigua, menjar i roba, a més a més, i em va deixar el seu telèfon per cridar als meus pares, ells estaven preocupats però, en dir-los que estava bé es van tranquil·litzar.

L'home em va deixar passar la nit a la seva casa. Al dia següent li vaig agrair el que va fer mi. Quan vaig eixir al carrer no vaig sentir plorar, la meua Catarroja estava totalment destruïda. Vaig arribar a casa i els meus pares em van pegar una porta abraçada.

Per la vesprada van sonar les alarmes, el govern havia fet sonar el mòbil per a avisar-nos de les portes pluges. Quina poca uxorifunya té el govern! Els avisa el dia següent quan milions de persones no havien perdut tot o fins i tot la vida.

Em vaig anar a dormir, al dia següent em vaig preparar per començar a netejar i donar-li llum al meu poble. Vaig veure com milions de persones venien a ajudar-nos, a portar-nos menjar, aigua, roba, mantes i productes per necessitats. Cada dia venia més i més gent a ajudar-nos, era molt emocionant veure com el poble salvava al poble i com poc a poc la gent li donava llum al poble.

Amb aquesta trajectòria he après moltes coses i magradaria compartir la meua reflexió: cuida de les coses i disfruta cada moment perquè d'un dia a l'altre en qüestió de minuts la teua vida pot canviar.

Serà un procés molt dur, però amb paciència, solidaritat i amb bona actitud València tornarà a brillar.

POSDATA.

En aquesta etapa, vull que la il·lusió estiga present en la meua vida.

Ser magia i amb la meua màgia tornar-li a donar llum i color al meu poble, Catarroja,

PART II: Un mes després.

Ja ha passat un mes d'aquesta tragèdia, on el foc i l'aigua van arrassar amb tot, emportant-se la vida i els records de milers de persones. Una catàstrofe causada per la naturalesa que en qüestió de minuts va arribar una Danga, omplint de dolor i ràbia a les persones involucrades en el seu dia a dia.

Ja no ens donen tanta visibilitat en les notícies, però nosaltres continuem necessitant ajuda. Ací a Catarroja la situació continua sent caòtica: alguns carrers sequixen de foc, fins i tot hi ha cotxes anegades. Però gràcies a tots els voluntaris que han aportat el seu granet d'orenga Catarroja va prenent color. Este Nadal serà diferent per a moltes persones, a conseqüència de la Danga a les cases de moltes famílies faltaran persones, persones que estan en el cel i que van perdre la vida intentant vèncer esta forta situació.

Per Nadal no vaig rebre cap regal, per a mi el meu major regal era estar viu i reunir-me amb la família i que els meus pares estiqueren orgullosos de mi per haver ajudat als veïns i per traure-li un somriure a les persones majors. Que bonic es vaurem a mi al costat de la resta dels joves fent de Catarroja un poble més unit.

31 de desembre, últim dia del any. Despedim un any complicat que ens a part recuperar a moltes persones i entrem al 2025, un any estrany i especial per l'any que debem arrencar.

L'any ja ens ha deixat, però els records no s'han dissipat i sequixen presents. No obstant això, els meus records fan que la meua lluita no cessament i sequisca preocupada i lluitant perquè la meua Catarroja siga tan bella com sempre. I que el somriure de les persones continue relluint en la seua cara continuament. El dia 6, en el calendari anuncia un dia d'il·lusió i fantasia, on els somnis es fan realitat.

El meu desig, desitge que tot torne a la normalitat, que els xiquets als parcs tornen a jugar.

Són tres reis, tres desitjos: primer desig que el sol torne a brillar; segon desig que la lluna aparega i tots tinguen un nou llor; tercer desig que mai de la vida açò torne a passar.

Ja he acabat les dates nadalenques i voldria dir el següent:

M'agradaria agrair als voluntaris, una part de mi sempre estarà destinada a tots els voluntaris que ens han ajudat des del principi al final, gràcies per haver-nos portat menjar, aigua, productes de higiene i fins i tot gràcies per haver-nos comprat aparells domèstics com a neveres i llavadores.

Sense ells no hauríem pogut seguir avant. Gràcies als voluntaris i a la gent que ha aportat el seu granet d'orenga des d'on es trobava, València tornarà a brillar i amb més força que mai.

Fi?

Laura Albuxech, 3r ESO, La Concepción

Part III: La intel·ligència artificial, el robot i jo.

A vegades recorde aquell 29 d'octubre i em pregunto: què hauria passat si la intel·ligència artificial haguera estat present en aquell moment?

Les alarmes s'haurien activat a temps i tal vegada s'hauria pogut impedir la catàstrofe. També m'imagino si hagueren existit robots aquàtics ens podrien haver facilitat salvar la nostra vida.

En l'actualitat, els robots poden ajudar en moltes ocasions, però no poden salvar vides.

Sé que no pots sentir tot açò que t'estic contant perquè els robots no tenen sentiments.

-Hola, Laia, entenc el que m'estàs contant, però també has de comprendre que no som independents i funcionem segons les indicacions dels humans. M'agradaria empatitzar amb el que has viscut però, com bé has dit no tenim sentiments. Tens raó, si les persones hagueren utilitzat la tecnologia haurien sonat les alarmes i haurieu rebut el missatge d'alerta.

-Molta gent pensa que vosaltres, els robots, sou molt necessaris per a l'actualitat, però jo pense que la tecnologia és certa fins a cert punt. Un aparell tecnològic ens pot ajudar a fer deures, però, ¿has pensat si són capaçs de curar el càncer?

Un aparell ens pot facilitar les coses, però en certa part, ens està allunyant de la vida social. Ara passem més temps cara a la pantalla que amb la família.

-Ha de ser una llàstima no passar temps amb la família. Amb tot això que m'has dit, m'agradaria ser humana i tindre una família a qui cuidar i poder sentir-me trist, enamorat, enfadat, nerviós, agobiat, feliç...

També m'has nomenat el càncer, com que sona molt feixuc, que jo puja ser un humana voldria aprofitar la meua alta tecnologia per a erradicar el càncer.

PART IV: Conclusió

A voltes la realitat supera la ficció, potser la ficció ben utilitzada podria prevenir catàstrofes i amb la seua alta tecnologia prevenir o curar malalties mortals.

La IA és una ficció petita realitat i espere que els mals d'este món tinguem prompte una recuperació i solució per a evitar danys majors com la mort.

Fi

Laura Albritech, 3r ESO, La Concepción